

Tänkte dela med mig av min otroliga känsla sen den 26 Augusti. Den har tyvärr suttit i så jag har prioriterat körning framför skrivning.

Vaknar tidigt. Idag gäller det. Slänga hojen i sjön eller packa till Gränsö. Den enda som vet om att jag har fått ny uppkörningstid förutom Björne är Peder som lovat att inte säga något om jag inte skulle klara mig.

Är för nervös för att äta ordentlig frukost. I och för sig har detta varat ett tag så brallorna har blivit större. Att först få en tid och sedan tillsagd att VV inte har personal pga. sjukdom, för att 2 dagar senare få veta att ny tid bokats igen tar på nerverna.

Åker i alla fall ner till skolan vid halv 9 och möter läraren och en glad elev som precis klarat sig. Tänker "usch då har de väl fyllt sin kvot för idag". Vi ger oss i alla fall ut för uppvärmning. Tid för uppkörning är först klockan 12:00.

Vi åker runt lite i området och det känns ok men är ruggigt nervös. Vi närmar oss Tullinge där jag ska köra upp och ska träna upp bana och garagevändningar. INGET STÄMMER!!!!

Är på gränsen till nervöst sammanbrott och nu känns det allt mer som det absolut inte blir något Gränsö för mig. Uppkörningskillen kommer och läraren står och hänger över min axel. Känns hemskt. Man har ju inte gjort mycket av prov (förutom teorin) sen man gick ur plugget.

Undrar lite försiktigt om läraren verkligen måste stå där. Han lommar iväg och sätter sig på en låda.

Jag har tur för inspektören är en mycket sympatisk ung man som förstår hur illa det är ställt med Lundstedtskans nerver.

Säkerhetskontrollen går bra och så är det dags för dessa förhatliga manöverprov. Gör dem i alla fall. Får lite kommentaren men blir överlycklig när han säger att vi ska ut i trafiken. Jag får nu göra allt, dvs. kurvig landsväg, grusväg och villaområde. Tillbaka till Tullinge början han skriva och JAG FÅR MIN LAPP!!! Trodde inte det var sant!

Ringer hem till Björne och senare till Peder som ska hämta mig någonstans i Västervik så jag hittar rätt. Stockholmarna hade ju åkt för länge sen. Tillbaka till skolan för att hämta bilen och sedan hem till Björne som packar åt mig medan jag handlar lunch. Trycker i mig denna men är i ett lyckorus så aptiten är det lite si och så med.

Lycklig och packad (?!!!) far jag iväg alldeles själv mot Gränsö. Det känns konstigt att inte ha någon som kollar allt man gör. Ringer Peder igen från Norrköping för lägesrapport.

Kommer ner och blir hämtad vid ICA. När vi kör mot Gränsö hör jag hur någon skriker "DET ÄR JU ANNA!". Det är Gert. Jag kan inte med ord beskriva den känslan som ni alla gav mig när jag kör in i Vulcan campen och ni kommer emot mig med applåder. Det kommer jag leva länge på. Det var så otroligt härligt och totalt oväntat. TACK! Hinner knappt komma av hojen så vips så hade jag ett vinglas i handen och 3 st. snälla Vulcaner reser mitt tält. (Världsrekord?)

Jag vill också på detta sättet även tacka några personer som betytt mycket för mig under min färd mot körkort:

Björne för att han har stått ut med mig under denna tid som övningskörare.

Calle som suttit barnvakt på kvällarna så vi kunnat ut och öva.

Samt ett stort tack till Rolf och Kenneth på Staffans Trafikskola i Älvsjö för att de inte gett upp på mig. Rädsla och stelhet till trots. Jag har hört varenda ord ni sagt även om det inte alltid blivit riktigt så alla gånger.

Har nu på en månad klämt iväg dryga 350 mil på "egna hjul".

Anna